

Stille kaos

Psykologisk drama om at åbne sig for livet Af Susan Skogstad

Filmen handler om at vove at tage det roligt i en krisetid. På en underfundig måde viser filmen, at passivitet også kan være handlen, for omgivelserne kan ikke undgå at blive påvirket af Pietros stille tilstedeværelse. Hele den forudsigelige og til tider monotone verden, Pietro lever i, bryder sammen, da han kone dør. Selvom nogle handlinger er reversible, er andre det ikke, og døden kan ikke ophæves. Dette er en situation Pietro ikke kan håndtære, og derfor gør han ingenting. Det sikkerhedsnet, han griber fat i, er forholdet til datteren, som han kommer til at love at han vil vente på hele dagen udenfor skolen, og det gør han så dag efter dag.

Det drejer sig om at acceptere, hvad han har gjort og forsøge at lære af det – og bruge den erkendelse til at komme ud af sit glashus. Det handler om at lægge mærke til verden udenfor ens egen, at turde gå på opdagelse i denne verden og se hvor forunderlig den er, at være sig selv og have selvstændige meninger, at lade maskerne falde. Det lyder som en svær opgave og næsten

umulig at gennemføre, men i filmen lader det sig gøre.

De værdier, der fremstilles i filmen, handler om at finde sin indre autenticitet. Det handler om, at være til stede i nuet og om fællesskab med andre mennesker, på tværs af sociale konventioner og klasser. Det lykkes fint, måske også fordi Nanni Moretti, spiller på denne underfundige og til tider tørre måde, som kun han er i stand til, og som vi også kender fra 'Kære Dagbog' (Caro diario, 1993). Han spiller den succesrige forretningsmand Petro Paladini, hvis værdisystem ændrer sig. Rollen virker overbevisende, fordi instruktøren Antonello Grimaldi er i stand til at beskrive Pietros sorg og sindsstemninger ud fra de andre medvirkendes meninger og perspektiver; også ved at lade musikken af bl.a. Radiohead lyde i baggrunden beskriver han Pietros sindsstemninger.

Pietro bliver en legende i byen: Han bliver kendt som den, der venter på sin datter, og tingene bliver vendt på hovedet i filmen. Den, der sørger, er faktisk den, der trøster de andre. Det usædvanlige bliver det sædvanlige. Bænken, som Pietro sidder på, virker som en slags skriftsted for dem, der kender ham. De kommer og betror deres bekymringer til Pietro, der gennem sin nyvundne indre stilhed, er i stand til at fjerne deres angst og bekymring.

Filmens katarsis sker i den scene, hvor Pietro har sex med den kvinde, han frelste fra druknedøden. Ringen kan nu lukkes. Sorgprocessen er ved vejs ende. Livet sejrer over døden. Filmen er en hyldest til livet - med et vink til os alle om, at vi skal huske på, at vi alle på et eller andet tidspunkt skal dø - 'Memento mori', så det gælder om at åbne sig op overfor livet.

Caos calmo - Italien, 2008 - Instr.: Antonello Grimaldi - Manus efter Sandro Veronesis bog - Medv.: Nanni Moretti, Valeria Golino, Alessandro Gassman, Isabella Ferrari, Roman Polanski, Hippolyte Girardot - 105 min. - Biografpremiere d. 12/12 2008 - Udlejning/pressebilleder © Øst for Paradis

<http://www.eyeforfilm.co.uk/review/quiet-chaos-film-review-by-jennie-kermode>

<http://variety.com/2008/film/markets-festivals/quiet-chaos-1200548251/>